

silno žal, da se je tako nemarno drl. Zato je raje hitro ubogal in takoj utihnil.

Tedaj sta ga oče in mesar vzdignila ter ga vrgla v veliko kad, da se umazani pujs okopa. Ker pa je bil zunaj sneg in mrzlo, smo ga polivali z vrelo vodo, da se ne bi prehladil in da ne bi kašljal. Vroča voda mu je dobro dela. Kajti takoj je popustil vso nesnago in ščetine. Potem je izgledal prasič tako kakor moj oče za veliko noč, ko se obrije.

Nato smo položili prašiča na mizo, ki ji pravijo koza. Toda ta koza ni prava koza. Ima sicer štiri noge, nima pa glave in ne repa. Tudi je ta koza iz lesa in lesenih desk, prava koza pa iz dlake, kosti in mesa ter uhljev. Ko je torej ležal prašič na kozi, so ga operirali. Mesar si je zavihal rokave, mu odprl trebuh, da najde klobase. Prašič pa klobas ni imel. Dobro sem videl. Najbrž jih je požrl, ko je bil še živ. To mesarju zopet ni bilo po volji. Pljunil je preko prašiča in zopet ga je prijela huda jeza. Križem kražem je rezal po prašiču in zmetal vse ven, kar je našel v svinjskem trebuhu. Nato je obsodil prašiča na smrt in mu odsekal glavo.

Njegova čreva sva vlekla z očetom v potok in ko sva jih privlekla nazaj, smo začeli delati klobase. Mesar je zrezal prašiča na drobne kose ter ga nato stlačil v lastna čreva. Tako so nastale klobase, ki jih je obesila mati v dimnik. Medtem ko so klobase visele ter se dušile v dimu, smo mi jedli meso in solato. Jaz sem imel v žepu tudi klobaso, ki je nisem pustil obesiti. Tisto sem shranil za drugi dan. Na obisk je prišla tudi teta Lina. Ko smo jedli, jo je oče gledal malo po strani, potem pa je rekel:

»Hej, Lina, jej tudi solato, ne samo meso!«

Takrat je teta Lina res začela jesti solato. Ko pa je spremil oče mesarja do vrat, si je nabasala teča poln žep mesa. Tedaj je vstala ter se poslovila:

»Ljubi Durek, veš, tako sem sita, da me bo kar razgnalo! Da pa se ne razletim v tvoji hiši, rajši hitro odidem!«

Tedaj sem jo pocukal za rokav:

»Teta, solate si še nabašite v žep!« Ali teta je šla in je šele zunaj vrat rekla: »Lahko noč!«

Tako smo obhajali naše kolone.

O svetovni vojni

Svetovna vojna je nastala tako, da so se zgrabili ljudje na svetu. Ferdinand je ušel lepega dne v Sarajevo in tam so ga ubili. Ko je bil že mrtev, so postali Nemci hudi in so začeli polniti puške s smodnikom. To so videli Rusi in so pričeli streljati. Včasih smo se topli samo s Turki, ki so imeli rdeče hlače in ki so hodili k nam po janičarje. Turke smo navadno čakali za klancem. Ko so prišli, smo jih napadli z gnojnimi vilami. Potem so zbežali. Zato se imenuje njihov poveljnik Škender-beg. Turški general, ki je pasel konje, je bil paša. Ko so bili konji siti, jih je gnal k sultanu, da je jahal. Ko je videl, da je svetovna vojna, je skočil s konja in se skril v turško mesto.

V svetovni vojni so se ljudje tako zmenili, da se bodo postavili v eno vrsto eni, v drugo pa drugi. Potem so se zgrabili. Ko smo se zadnjič tepli za šolskim plotom, jih je dobil Fijavškov Friček in je bil premagan zato, ker mu jaz nisem pomagal. Pomagati pa mu nisem hotel, ker mi ni dal polovice jabolka, kakor mi je prej obljubil. Tako se je zgodilo tudi v svetovni vojni. Kdor je kaj obljubil, a ni dal, jih je dobil. Tako so jih dobili nekateri po nosu in so šli nazaj, drugi pa so jih dobili po hrbtu in

so šli naprej. Francozi so streljali v megle, ker so mislili, da so aeroplani. Avstrijci so gazili po blatu ter nosili pšeniso iz Ogrske. Srbi so šli doli in so prišli po drugi strani nazaj gori. Japonci so kuhali riž ter ga bombardirali v morje in tako je prišlo, da so zmagali Slovenci, ki niso imeli svoje vojske, ampak so se topli za druge. Medtem ko so se topli, so zmagali ter ujeli perzijskega šaha, ki so ga aretirali v mariborski kavarni.

Takrat je prišel na vojsko še Wilson, ki je nosil zvezde za klobukom in rekel:

»Če ne boste takoj pri miru, vas vse postrelim ali pobesim! Zgrabite se še enkrat in potem dobite svobodo! Kateri bo zmagal, ne bo premagan! Mali narodi dobe malo svobodo, veliki pa veliko!«

Ko so se narodi že dovolj natepli, so šli k zeleni mizi in so postali svobodni okoli mize. Tista miza ni bila koza. Kdor ni mogel do zelene mize, ni postal svoboden. Takega so prijeli ter ga postavili pod mizo. Gospodje pri mizi pa so mu rekli, da je podjarmljen. Potem je Wilson umrl in Čehi so postali svobodni. Ker so lahko stali sami na svojih nogah, so jim rekli tudi, da so samostojni. Nazadnje pa so si Čehi premislili ter vprašali Francoze, kako daleč je do Anglije. Francozi so jim povedali, da so Angleži njihovi sosedje, Nemci pa da so na drugem svetu. Tedaj so se Čehi pobotali z vsemi ter ostali na tem koncu.

Mi smo bili še bolj korajžni. Naskočili smo Hrvate in Srbe ter se z njimi združili. Zato Srbi in Hrvati niso bežali, ampak so nas počakali. Mi smo pa odstopili Koroško in Primorje bratom onstran meja. Tako imajo sedaj vsi bratje dovolj. Zato nobeden ni šel na sodnijo.

Abesinski cesar ni vedel za svetovno vojno in je ostal doma. Doma pa se je dolgočasil in ko mu je postalo že prevročje, je šel po svetu. Medtem pa so pogledali v njegovo deželo Italijani, ki so navajeni toplega sonca in so rekli, da je tam lepo in da bodo kupili nekaj ogonov. Ko so jih kupili, so jih kupili še nekaj in ker je abesinski cesar nekaj godrnjal, jih je dobil okoli ušes in so Italijani kupili vse. Potem je abesinski cesar raje ostal v Ameriki. Tja je že vleklo tudi Kolumbovega Krištofa, ki se tudi ni hotel tepsti v svetovni vojni.

Ko nas je v šoli vprašal gospod učitelj, kdo je bil v svetovni vojni, smo vsi rekli: »Nobeden!« Kajti nihče ni hotel biti kriv. Zato tudi ni bil nobeden zaprt po šoli. Še nikoli nismo tako držali skupaj kakor tisti dan, ko je šlo za svetovno vojno. Tako smo zmagali na celi črti in gospod učitelj je moral zaključiti svetovno vojno. Tedaj je prišel v deželo mir.